

влажень климатъ, но не влажна почва.

Въ Япония чая а пренесень отъ Китай сравнително по-късно. Китайцитѣ дълго време пазили тайната за чая отъ своитѣ съседи, тъй както е било пазено добиването на коприната отъ копринената буба (гледай кн. № 1 отъ год. I-ва на нашата библиотека). Но къмъ 805 година въ Япония се пренасятъ чайни дръвчета, посредствомъ будийскитѣ монаси, които засадили съ чайни храсти земитѣ около манастиритѣ.

Въ Китай сжествува една легенда, споредъ която нѣкой си индийски свещеникъ, на име Дарма (Дарума), живѣлъ въ IV. вѣкъ сл. Христа, се билъ предалъ на постъ и молитва, за да изкупи грѣхсветѣ си. По цѣла нощъ монахътъ трѣбвало да прекарва въ молитви и бдение (да бжде будень). Той не трѣбвало да се отлжчва отъ килията си, затова му донасяли храна въ специални кошнички, които поставяли до него. Но монахътъ не удържалъ установения редъ, единъ пжтъ проспалъ цѣлата нощъ. Като се събудилъ на сутринята, така се разгнѣвилъ на себе си, че въ ядътъ си изпочупилъ всички кошнички, които били наоколо му. Следъ това изхвърлилъ начупенитѣ пръчки отъ кошницитѣ навънъ въ градината. Сега станало цѣло чудо. Отъ изхвърленитѣ пръчки поникналъ цѣлъ храстъ, листата на който сварени, имали свойството да прогонватъ съня. . .

И наистина, въ Китай и особено въ Япония, засаждането на чайния храстъ, по първобитенъ начинъ, се срѣща винаги около манастиритѣ.

Китайцитѣ казватъ, че чая като пиетие е полезенъ, прави хората по-бодри, прогонва съня, лѣкува главоболие и пречи на затлъстяването. Това нѣщо се потвърждава и отъ медицината. Въ Европа започнали да употрѣбаватъ пиетieto чай, за прохлада, ободряване и възбуда.

Въ Япония чая като напитка не се е възприемалъ дълго време, макаръ да били засадени чайни дървета. По-после, благодарение настояването на единъ будински настоятелъ на манастиръ, нѣкой си *Муке*, била направена голѣма чайна плантация около гр. **Киото**, а отъ тукъ чая билъ пренесень и въ **Уджи**, който и до сега е центръ на чайната